

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 124695 24 Kž 2
Brčko, 19.09.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaića kao predsjednika vijeća, Amele Mustafić i Vuka Lučića kao članova vijeća, uz učestvovanje Zinete Abdul-Razzak kao zapisničara, u krivičnom postupku protiv optuženog M.M. iz B., zbog krivičnog djela – Bludne radnje – iz člana 205. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 19/20 - prečišćeni tekst), odlučujući o žalbi branioca Dejana J. Bogdanovića, advokata iz Bijeljine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 124695 21 K2 od 13.10.2023. godine, nakon nejavne sjednice krivičnog vijeća održane dana 19.09.2024. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Gordane Radovanović, optuženog M.M. i njegovog branioca Dejana J. Bogdanovića, donio je sljedeću

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog M.M. iz B. i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 124695 21 K2 od 13.10.2023. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 124695 21 K2 od 13.10.2023. godine, optuženi M.M. oglašen je krivim da je radnjama u izreci te presude počinio krivično djelo - Bludne radnje- iz člana 205. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa ga je sud na osnovu tog zakonskog propisa i primjenom članova 6., 7., 42., 43. i 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine osudio na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci).

Na osnovu člana 57. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženom je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme lišenja slobode od 05.07.2019. godine od 23,00 sata do 07.07.2019. godine do 17,30 sati.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 34/13,27/14, 3/19 i 16/20), sud je optuženog obavezao da plati troškove krivičnog postupka u iznosu od 2.778,70 KM i paušal za rad suda u iznosu od 100,00 KM sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv navedene presude žalbu je podnio branilac Dejan J. Bogdanović (u daljem tekstu: branilac) zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede Krivičnog zakona i odluke o krivičnopravnoj sankciji i troškovima postupka. Branilac je predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu uvaži, te da prvostepenu presudu preinači i optuženog M.M. oslobodi od optužbe odnosno da se donese rješenje kojim se žalba uvažava, prvostepena presuda ukida i predmet vraća na ponovni postupak.

Tužilaštvo Brčko distrikta (u daljem tekstu: tužilac), dalo je odgovor na žalbu s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu branioca odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Ovaj sud je zakazao sjednicu vijeća za dan 19.09.2024. godine sa koje je, a na osnovu člana 235. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, isključio javnost radi zaštite ličnog intimnog života optuženog i oštećene i radi zaštite interesa oštećene maloljetnice.

Branilac je ukratko iznio sadržaj žalbe, te u cijelosti ostao kod pisane žalbe i kod prijedloga u istoj. Optuženi se pridružio navodima svog branioca, a tužilac je u cijelosti ostala kod odgovora na žalbu i prijedloga u istom.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa odredbom člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbom, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci ove odluke iz slijedećih razloga:

Žalba branioca je neosnovana.

Branilac u žalbi navodi da je došlo do bitne povrede odredaba krivičnog postupka jer je saslušanjem Mldb. u ponovljenom postupku dokaz koji je kao takav nezakonito pribavljen na održanom pretresu, s obzirom da je oštećena po treći put saslušana u postupku.

Tačni su navodi branioca da je oštećena po treći put saslušana u ponovljenom postupku pred prvostepenim sudom, ali ovaj sud smatra da prvostepeni sud nije počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka saslušavajući ponovo oštećenu. Naime, ako se ima u vidu činjenica da je Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine svojim rješenjem broj 96 o K 124695 21 Kž od 28.09.2021. godine ukinuo prvostepenu presudu, te na strani trećoj obrazloženja istog rješenja je naloženo prvostepenom sudu da je potrebno utvrditi pravilno i potpuno utvrditi činjenično stanje odnosno da je potrebno utvrditi činjenicu po kojim dijelovima tijela je optuženi dirao oštećenu. Prvostepeni sud je pravilno odlučio da ponovo pozove oštećenu i istu sasluša na navedene bitne činjenice ukazane rješenjem Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Pravilno je prvostepeni sud primjenio odredbu člana 251. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada je odlučio da se moraju dokazi ponovo izvesti i da postupak mora ponovo početi imajući u vidu šta je naloženo ukidajućim rješenjem Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao i činjenicu da se postupak vodi pred drugim predsjednikom vijeća. Ovaj sud podsjeća i na odredbu člana 186. stav 2. i 4. Zakona o zaštiti i postupanju sa djecom i maloljetnicima u krivičnom postupku („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 4/11) kojim je propisano u stavu 2. da „ako se kao svjedok

saslušava dijete ili mlađi maloljetnik oštećen krivičnim djelom iz člana 184. ovog zakona, saslušanje se može provesti najviše dva puta. Tužilac ili ovlašteno službeno lice saslušava svjedoka putem tehničkih uređaja...“, dok u stavu 4. istog člana je propisano „Sud saslušava dijete ili maloljetnika kao svjedoka oštećenog krivičnim djelom iz člana 184. ovog zakona, u skladu sa stavom 2. ovog člana...“, iz kojih proizilazi da sud može da sasluša dijete ili maloljetnika u postupku pred sudom te da se odredba stava 2. člana 186. odnosi na istragu odnosno na tužioca ili ovlašteno službeno lice gdje je propisano da se saslušanje može provesti najviše dva puta dok se u stavu 4. navedenog člana propisuje način saslušanja pred sudom, gdje nije propisano da se dijete ili maloljetnik ne može ponovo saslušati ako je već saslušano u istrazi. Ni za ovaj sud nije sporno da se činjenica po kojem dijelu tijela je optuženi dirao oštećenu van razumne sumnje se mogla utvrditi samo ponovnim saslušanjem oštećene, jer samo preslušavanje iskaza oštećene iz predhodnog postupka ne bi bilo svrsishodno za pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja. O svemu ovome prvostepeni sud je dao adekvatno obrazloženje na strani 12. pobijane presude, a koje podržava i ovaj sud.

Na ovaj način, ovaj sud je utvrdio da nije došlo do povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka i. Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nadalje, branilac u žalbi navodi da se iz obrazloženja presude ne vidi na osnovu kojeg zakonito pribavljenog dokaza je sud utvrdio da je optuženi „svojom otvorenom šakom Mldb. dodirnuo po lijevoj butini“, te da iskaz oštećene je jedini dokaz o dešavanju unutar automobila. Branilac prigovara da postoje razlike u svjedočenju oštećene od momenta davanja iskaza od strane Mldb. i njene majke u istrazi oko načina ulaska u automobil, imajući u vidu da je Policija Brčko distrikta Bosne i Hercegovine posjedovala video snimak nadzorne kamare, na osnovu čega je vidljivo, po mišljenju branioca, da oštećena „laže o načinu ulaska u automobil optuženog“. Branilac prigovara činjenici da prvostepeni sud nije izvršio savjesnu ocjenu kontradiktornih dokaza odnosno da je izvršio savjesnu ocjenu i da je uzeo u obzir iskaze iz istrage i na glavnom pretresu Mldb. kao i materijalnu dokumentaciju, doveo bi u opravdanu sumnju iskaze Mldb. i njene majke, te zašto je oštećena imala potrebu da svojoj majci „slaže“ na koji način je ušla u automobil. Nadalje, branilac navodi u žalbi da je prvostepeni sud pokušao da osnaži izjavu oštećene kroz nalaze i mišljenja vještaka neuropsihijatra i psihologa, te da prvostepeni sud ne daje razloge o činjenici koja stoji u izreci presude da je optuženi tražio psa, zapravo „lažna priča“ kako bi sa oštećenom započeo razgovor. Branilac ističe da je o ovoj činjenici imao dva dokaza i to iskaz oštećene i iskaz svjedoka D.L.2, čiju ocjenu nije uopšte ni dao.

Navedeni prigovori branioca su neutemeljeni i za ovaj sud neprihvatljivi. Naime, prvostepeni sud je na stranama 12, 13. i 14 obrazloženja pobijene presude dao potpune, jasne i logički prihvatljive razloge, koje prihvata i ovaj sud, i smatra da izvedenim dokazima na glavnom pretresu su na pouzdan način utvrđene činjenice navedene u izreci presude. Navedeni razlozi u obrazloženju presude u potpunosti opravdavaju izreku iste kojom je optuženi oglašen krivim da je počinio navedeno krivično djelo. Naime, prvostepeni sud ocjenom iskaza oštećene nesporno utvrdio činjenicu da kada je oštećena sjela u autotomobil optuženog, da je optuženi pitao da li ima momka, da joj je rekao da je on može naučiti „kako se drka i puši“ kako bi to isto znala raditi kada nađe momka, a potom od oštećene tražio da dodirne njegov polni organ, pa kada je ista to odbila uhvatio je za zglob njene lijeve ruke i njenu šaku privlačio svom polnom organu, da bi potom svojom otvorenom šakom Mldb. dodirnuo po lijevoj butini, što je kod oštećene izazvalo osjećaj straha uznemirenosti i ugroženosti.

Prvostepeni sud je iskaz oštećene doveo u vezu sa iskazom njene majke S.B., iskazom svjedoka M.G., ovlaštenog službenog lica Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te D.L.1 psihologa iz Policije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te na osnovu tih iskaza i iskaza oštećene utvrdio nesporno činjenično stanje. Takođe iskaz oštećene prvostepeni sud je doveo i sa iskazom optuženog koji je dao u svojstvu svjedoka, a kojeg je sud djelimično prihvatio. Naime, iskaze svjedoka S.B., M.G. i D.L.1 sud je prihvatio kao objektivne i istinite i koji potvrđuju iskaz oštećene, dok je djelimično prihvatio iskaz optuženog koji je u svojstvu svjedoka potvrdio da je djevojčicu dodirnuo po ruci, a ne vjeruje da je dodirnuo po nozi, kada je tražio da pogleda o kojoj knjizi se radi. Kao što je rečeno prvostepeni sud je djelimično prihvatio iskaz optuženog dovodeći ga u vezu sa iskazom oštećene i to u dijelu da je susreo oštećenu da je ispitivao o nestalom psu pekinezeru, da je kod ... pitao oštećenu da je odveze do biblioteke kao i da ju je dodirnuo po ruci. Prvostepeni sud nije prihvatio dio iskaza optuženog da oštećeni nije ispitivao o onome što mu se stavlja na teret kao i da je nije dirao po zglobu lijeve ruke i po nozi, s obzirom da je sam dao izjavu „da je moguće“ da mu je ruka dotakla njenu ruku. Prvostepeni sud je dio ovog iskaza optuženog cijenio kao pokušaj optuženog da izbjegne vlastitu odgovornost. Prvostepeni sud je na strani 14. obrazloženja pobijane presude dao ocjenu timskog vještačenja vještaka dr. Olega Grubača, neuropsihijatra i Danijele Ostojić psihologa, te ih doveo u vezu sa iskazom optuženog i iskazom oštećene, pa je tako sud cijenio da iz timskog vještačenja po navedenim vještacima proizilazi da je optuženi „sklon davanju lažnih odgovora i mehanizama odbrane, davajući društveno poželjne odgovore i prikazujući sebe u kontekstu idealnog, kao i da se radi o ličnosti koja funkcioniše bez psihopatoloških obrazaca, sa tendencijom prikrivanja sopstvene patologije kako bi dobio benefit u sudskom procesu. Iz istog proizilazi da je optuženi sam izjavio da je već ranije imao neprimjeren postupak sa maloljetnom djevojčicom koju je dodirivao, a onda je i sam rekao „da voli djecu“ te da nema ništa loše u tome što je povezao djevojčicu koju pri tome i ne poznaje, a navodno sve iz razloga da ista ne ide sama pješke. Takođe ovaj sud je imao u vidu i dio vještačenja neuropsihijatra dr. Grubača koji je utvrdio da je u vrijeme izvršenja optuženi bio uračunljiv a koje je prvostepeni sud cijenio kao objektivan i stručan.

Neosnovan je prigovor branioca da prvostepeni sud nije cijenio iskaz svjedoka D.L.2, s obzirom da je na strani 14. obrazloženja pobijene presude vidljivo daje prvostepeni sud cijenio iskaz ovog svjedoka, smatrajući ga pristrasnim, a takođe i irelevantnim za konkretan slučaj s obzirom da nema nikakvih spoznaja o samom događaju.

Istaknuti prigovori branioca da se prvostepena presuda uglavnom zasniva na iskazu oštećene, nisu tačni jer se prvostepena presuda osim na iskazu oštećene zasniva i na iskazima majke oštećene S.B., M.G., D.L.1, na nalazu i mišljenju vještaka koji su proveli timsko vještačenje kao i na djelimičnom iskazu optuženog, te na dostavljanoj materijalnoj dokumentaciji. Prigovor branioca da nema svjedoka, odnosno očevidaca koji bi mogli potvrditi navode oštećene je neutemeljen jer je nerealno je očekivati da, kod ove vrste krivičnih djela postoje svjedoci ili očevidci osim samih aktera (optuženi i oštećena), te da je u konkretnom slučaju, kako je to pravilno prvostepeni sud zaključio, činjenično stanje utvrđeno na osnovu uvjerljivog iskaza oštećene, navedenih saslušanih svjedoka i vještaka, te na materijalnoj dokumentaciji.

Prvostepeni sud je cijenio iskaze svjedoka a posebno je cijenio i nalaz i mišljenje tima vještaka dr. Olega Grubača neuropsihijatra i Danijele Ostojić psihologa, te na strani 14. obrazloženja pobijane presude dao svoje razloge o tome, a koju ocjenu podržava i ovaj sud.

Prvostepeni sud je takođe cijenio i nalaz i mišljenje vještaka Zorana Obradović kojeg je iznio provedeno vještačenje DNK analize u JZU Zavod za sudsku medicinu RS, kao nedovoljan za zaključak da je optuženi dodirivao djevojčicu iz razloga što se provedenim vještačenjem nije mogao utvrditi dovoljan broj alela od optuženog na dostavljenim tragovima za vještačenje. Tako da je prvostepeni sud izveo pravilan zaključak da se tačnost činjeničnih navoda iz izreke presude proizilazi iz već navedenih dokaza (iskaza oštećene, iskaza svjedoka, materijalne dokumentacije provedenog timskog vještačenja, kao i iskaza optuženog koje je sud djelimično prihvatio koji je i sam potvrdio da je dodirivao djevojčicu).

Neargumentovan je prigovor branioca da je izmjenom činjeničnog opisa prvostepeni sud počinio povredu u vidu povrede objektivnog identiteta optužnice, u onom momentu kada je prihvatio nezakonitu izmjenu optužnice, koja je rezultat nezakonitog pribavljenog dokaza na glavnom pretresu, na koji način je povrijeđeno pravo optuženog na odbranu. Neosnovani su ovi žalbeni prigovori branioca, s obzirom da je izmjena optužnice izvršena na osnovu raspoloživih dokaza provedenih na glavnom pretresu, te je na osnovu toga i optuženi u ponovljenom postupku iznio svoj iskaz u svojstvu svjedoka, kada je imao i mogućnost da se osvrne na izmjenjenu optužnicu, a optuženi ni sam nije negirao da je dodirnuo oštećenu, objašnjavajući da je „slučajno“ dodirnuo oštećenu po njenoj ruci, a onda i po njenoj nozi, kada je „htio da vidi kakvu knjigu ona ima kod sebe“. Na ovaj način nije došlo do povrede prava na odbranu optuženog u smislu člana 297. stav 1. tačka d. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Ovaj sud podsjeća da je članom 280. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisano da se presuda može odnositi samo na osobu i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj, odnosno izmjenjenoj optužnici. Ova odredba, dakle, rješava pitanje subjektivnog i objektivnog identiteta optužnice i presude i po istom zahtjev tužioca sud je dužan riješiti bez prekoračenja njegovih granica. U konkretnom slučaju, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je sud iz činjeničnog opisa izmjenjene optužnice ispustio činjenice, koje je izmjenjena optužnica sadržavala, a koje nemaju krivičnopravnu samostalnost. Izostavljanjem tih činjenica iz izmjenjene optužnice koje nemaju svoju krivičnopravnu samostalnost prvostepeni sud nije propustio da riješi predmet optužbe. S obzirom na gore navedeno nije počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka h. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Tokom dokaznog postupka, izvedeni su svi dokazi koji su provedeni od strane tužioca i branioca, te je izvršen uvid u dostavljenu materijalnu dokumentaciju. Prvostepeni sud je izvršio ocjenu svih izvedenih dokaza cijeneći iste pojedinačno i u uzajamnoj vezi sa ostalim dokazima, kako je to propisano članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Slobodnu ocjenu dokaza prvostepeni sud je izvršio na način propisan odredbom člana 15. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na osnovu takve ocjene dokaza pravilno je i potpuno utvrdio sve pravno relevantne i odlučne činjenice, te došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje

uvjerenje da su se radnjama optuženog stekla sva bitna obilježja bića krivičnog djela - Bludne radnje- iz člana 205. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. O svemu ovome prvostepeni sud je dao uvjerljive i valjanje razloge koje ukazuju na pravilnost odluke koju je donio. Prvostepeni sud je ukazao na sve dokaze pojedinačno a i u vezi sa ostalim dokazima podsjećajući na relevantne dijelove iskaze saslušanih svjedoka i vještaka kao i na materijalnu dokumentaciju. Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, pravilno je primjenio odredbe Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine te zaključio da su se u radnjama optuženog stekla sva bitna obilježja bića krivičnog djela za koje se tereti.

Što se tiče žalbenog prigovora branioca da prvostepeni sud iz razloga navedenih u žalbi, povrijedio Krivični zakon na štetu optuženog, isti prigovor po ocjeni ovog suda je neosnovan.

Branilac pogrešno smatra da kod krivičnog djela- Bludne radnje- iz člana 205. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kada su učinjene prema djetetu, da je konstitutivni elemenat bića krivičnog djela, upotreba sile odnosno da u konkretnom slučaju nedostaje elemenat sile, odnosno iskorištavanje određenih stanja, te da je zbog toga dispozitiv optužnice i izreka presuda manjkava, iz razloga što pri opisu radnje počinjenja predmetnog krivičnog djela nije opisan elemenat sile tj. upotreba sile odnosno iskorištavanje određenih stanja. Takvo razumjevanje konstitutivnih elemenata navedenog krivičnog djela - Bludne radnje - iz člana 205. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je neprihvatljivo s obzirom da i za postojanje krivičnog djela – Spolni odnos s djetetom - iz člana 204. stav 1. ili za pokušaj tog krivičnog djela nije nužan elemenat upotrebe sile ili iskorištavanja nekog stanja, pa kada nije počinjeno krivično djelo -Spolni odnos s djetetom – iz člana 204. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine a ni pokušaj tog djela. U konkretnom slučaju potrebno je da optuženi radi zadovoljenja svog seksualnog nagona, pohote ili požude učinio određene radnje kao što su dodirivanje ili milovanje određenih djelova tijela djeteta ili erogenih zona djeteta ili slično, na koji način se ostvaruju sva bitna obilježja krivičnog djela - Bludne radnje - iz člana 205. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, bez obzira što pri počinjenju tih radnji na strani optuženog nije upotrebljena sila niti je korišteno određeno stanje. Sve to znači da nije nužno konstitutivni element predmetnog krivičnog djela je upotreba sile ili iskorištavanje nekog stanja. Zbog toga, kada pri činjeničnom i pravnom opisu krivičnog djela -Bludne radnje- iz člana 205. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nije u optužnici navedena upotreba sile ili iskorištavanje određenog stanja, te kada to nije navedeno ni u izreci presude, ne može se prihvatiti tvrdnja branioca da je izostao konstitutivni elemenat predmetnog krivičnog djela za koje je optuženi M.M. optuženi i oglašen krivim pobijanom presudom.

U konkretnom slučaju bitno utvrđenje je da je optuženi preduzeo radnje izvršenja u cilju zadovoljenja seksualnog nagona, pohote ili požude na način opisan u izreci pobijane presude. Naime, nesporno je utvrđeno da je optuženi preduzeo radnju izvršenja u cilju zadovoljenja svog polnog nagona, i bez obzira i da li je uspio i mogao zadovoljiti svoj nagon. Tokom dokaznog postupka je nesporno utvrđeno da je optuženi u cilju zadovoljenja seksualne pohote i svog seksualnog nagona preduzeo radnju izvršenja na način opisan u izreci pobijane presude, a na što ukazuju svi provedeni dokazi, pa je neprihvatljiv stav branioca da navedene radnje ne predstavljaju krivično djelo. Sudska praksa je iskristalisala da je između ostalog bludnim radnjama se smatraju dodirivanje, grljenje, ljubljene, hvatanje za polni organ, hvatanje po grudima itd. Ovaj sud podsjeća da je i u činjeničnom opisu optužnice, a i u izreci presude jasno

navedeno da je optuženi bio svjestan da se radi o devetogodišnjoj djevojčici, a što je bilo vidljivo i po njenim spoljnim karakteristikama, tako da nema dileme u pogledu umišljaja optuženog oko uzrasta odnosno određenog stanja oštećene odnosno da ista nije ni mogla pružiti eventualni otpor prema počiniocu straosne dobi od 57 godina u vrijeme izvršenja radnje i kada bi bio bitni element sila ili iskorištavanje određenog stanja.

Prvostepeni sud je na strani 15. obrazloženja pobijane presude izveo zaključak da je optuženi krivično djelo izvršio da direktnim umišljajem jer je bio svjestan i htio njegovo izvršenje, te analizirao radnje optuženog od početka događaja pa do kraja , a takođe bio je svestan i uzrasta oštećene, koji zaključak podržava i ovaj sud.

Ispitujući odluku o izrečenoj krivičnopravnoj sankciji, a u vezi sa žalbenim prigovorima, ovaj sud zaključuje da je žalba branioca i u tom pogledu neosnovana. Prilikom odmjeravanja vrste i visine kazne prvostepeni sud je u smislu člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (opšta pravila za odmjeravanje kazne) vodio računa o svim okolnostima koje utiču da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće okolnosti), pa je pravilno odlučio da optuženom za počinjeno krivično djelo izrekne kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci. Prvostepeni sud je na strani 15. obrazloženja pobijane presude ukazao na utvrđene olakšavajuće okolnosti koje je našao na strani optuženog, te otežavajuću okolnost da učinjeno krivično djelo predstavlja izuzetnu društvenu opasnost izričući kaznu u trajanju od 6 (šest) mjeseci zatvora. Izrečena kazna zatvora u trajanju od 6(šest) mjeseci predstavlja minimalnu kaznu zatvora propisanu za to krivično djelo, te i ovaj sud smatra da je ista adekvatna te da će se istom postići svrha kažnjavanja iz člana 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u smislu da će uticati na učinioca da ubuduće ne čini krivična djela i postakne njegov predodgoj. Takođe, izrečenom kaznom zatvora će se postići i svrha krivičnopravnih sankcija propisana članom 7. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u smislu da spriječi izvršioca da izvrši krivična djela, kao i da će pružiti zaštitu i satisfakciju žrtvi krivičnog djela.

Odluku o troškovima drugostepeni sud je donio u skladu sa zakonskim odredbama i o tome dao svoje razloge na starni 16. obrazloženja pobijane odluke.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka, kao ni povrede Krivičnog zakona, a ni druge propuste na koje se žalbom neosnovano ukazuje, te da je činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, a ne postoje ni povrede Krivičnog zakona na štetu optuženog na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, te je iz tih razloga ovaj sud žalbu branioca optuženog odbio kao neosnovanu.

Bili su to razlozi zbog kojih je odlučeno kao u izreci ove presude na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR

Zineta Abdul-Razzak

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić

